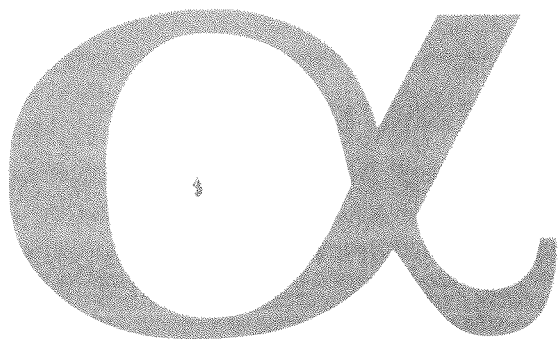

XIV. évfolyam 3. szám Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2012. tél I.

Kedves Diákok!

Kedves Diákok! Ugyan nemrég múlt el az óév, és a Karácsony, de mindig jó megállni egy percre és átgondolni az elmúlt idő történéseit. Jelen cikkünkben az adventi várakozás pillanatánál állunk meg újra egy kicsiny ideig, hogy a napi terhek után megint érezhessük a fahéjas gyümölcstea kellemes illatát, a kandaló melegét. Újra ott van zsigereinkben a mécsesek és a gyertyák melengető fénye, és boldog örömmel tekintünk vissza az advent napjaira. - 2012 adventjén nagyon megfogott, amikor Dr. P. Tóth Béla nagytiszteletű úr arról beszélt, hogy milyen is csendben várni az ünnepet. Reményadó és hitet erősítő szavai még most is itt csengenek a fülemben. E rövid cikk hasábjain ezt szeretnénk újra megosztani veletek:

„Reménykedve és várakozással tekintünk előre, hiszen a Tiéd az egész jövőendő, s akkor nem lehet az rossz, még ha próbákon át vezetsz is bennünket a megigazulás és a tökéletesedés útján ...Taníts minket csendben várni, és megadással lenni. Ilyen adventben részeltess mindnyájunkat! ... Egy 20. századi angol regény lapjain jelenik meg egy fiatalember, aki Londonból vidékre utazik, hogy újrakezdje életét egy másik városban és másik munkahelyen. Amint elindul vele a vonat, vonulnak el szeme előtt városok és állomások, de mindjárt az út elején pár pillanatra meglát az egyik peronon egy elkeseredett arcot, egy olyan szomorú és magános arcot, amely arc maga az elkeseredés. Ez a súlyos és komor kép aztán megy vele, és a regény során sokszor újra és újra felvillan előtte, egészen különböző élethelyzetekben is, míg az élete egyik későbbi

mélypontján egyszer úgy találja, hogy ez az arc tulajdonképpen ő maga.

Valószínűleg mindnyájunknak van egy ilyen magányos és elkeseredett arcunk, még akkor is, ha alapjában sok minden rendben van is az életünkben, hiszen nehéz megúszni a földi utunkat olyan próbák nélkül, amik ilyen vonásokat hagynak az arcunkon. ...mert tudjuk ...

Jó az Úr a benne reménykedőkhöz, a hozzá folyamodókhöz. Így hát jó csendben várni, és megadással lenni az Úr szabadításáig. Jó, ha a férfi már ifjú korában igát

hordoz magán, vagyis gyakorolja magát az állhatatosságban. Üljön hát magányosan és maradjon néma, amikor ráteszik az igát. Hajtsa porba a fejét, talán van reménysége. Tartsa oda arcát, ha ütik, tűrje el, ha gyalázzák. Mert nem vet el örökre az Úr. Sőt, ha megszorít, meg is vigasztal, kegyelme gazdagsága szerint. Mert nem szíve szerint veri és szomorítja meg az embernek fiát.

Mi ezt a nagy jóságot Jézusban tapasztaljuk meg leginkább, akinek születése ünnepére készülünk, az ő jóságában és az ő

türelmében. Őbenne látjuk az Úr felénk forduló bocsánatát. Hozzá jövünk az úrvacsorában most is kegyelemért és megújulásért. Ő van a középén, mindig is ő volt, és mindig is ő lesz. Ezért hát ő legyen az mi életünk közepén is.

Igen, Ő az, aki velünk van, hogy segítsen. Ő az, aki közöttük van, hogy felébresszen. És Ő az, aki középén is van, hogy mindent egybe fogjon, és így mindennek megadja a maga helyét.”

(a szerk.)

Angol-spanyol interjú Thomas Robert-rel

Az iskolánkba érkezett francia tanárasszisztenssel, Thomas-val készített interjünk igencsak rendhagyóan zajlott. Mivel Thomas jól beszél spanyolul és angolul is, mi viszont nem tudunk franciául, felváltva kérdeztük angolul és spanyolul, ő pedig lelkesen válaszolt minden kérdésünkre.

Hogyan kapta a lehetőséget, hogy Magyarországra jöjjön dolgozni?

Előző évben Bulgáriában voltam, amit nem én választottam, de nagyon élveztem, ezért kifejezetten egy közép-európai országba akartam ismét jönni - ez már tudatos döntés volt.

Jó döntésnek bizonyult? Hogy tetszik Magyarország?

Nagyon tetszik, sokban különbözik Franciaországtól, és hasonlít Bulgáriára, de mégis más. Bulgáriában is maradhattam volna, de mást is ki akartam próbálni, és örülök, hogy így döntöttem, nagyon élvezem az itt töltött időt is.

Nem hiányzik a családja, így, hogy állandóan úton van?

Persze hogy hiányoznak, ahogy a barátaim is, de már megszoktam, és emellett nagyon élvezem az utazást.

Mikor érkezett és meddig marad?

Szeptember 22-én érkeztem, ami azért is vicces, mert pont aznap van a születnapom, tehát az volt az ajándékom, hogy idejöhettem, és egészen július 16-ig maradok itt.

Az ittléte alatt hol van elszállásolva?

Egy családnál lakom itt Szentendrén, és a

házukon belül van egy privát apartmanom.

Hogy látja, hogy beszélnek a magyar diákok franciául?

A bulgáriai iskolában a diákok sokkal nagyobb óraszámban tanulták a franciát, mert a biológia, kémia és történelem órákat is franciául hallgatták. Így amikor idejöttem, eleinte furcsa volt, hiszen ugyanannyi idős tanulókat tanítottam ott is, mint itt, csak a bolgár diákjaim ilyen szempontból előnyben voltak. Ettől függetlenül az itteni

diákok is jól beszélnek, és én is örülök neki, hogy az alapoktól kezdve figyelemmel tudom követni a fejlődésüket.

A diákok hogy fogadták?

Kedvesek voltak, de hogy mennyire szeretnek, arról őket kéne megkérdezni. Remélem, hogy szimpatikusnak tartanak.

A tanárok közül kikkel szokott a legtöbbet beszélgetni?

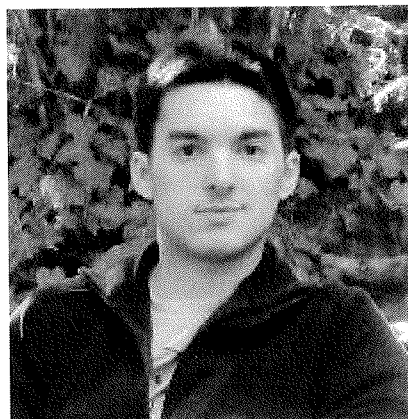
Poros Júlia tanárnőt ismerem a legjobban, vele is beszélek a legtöbbit, emellett pedig Mátyás Helga és Kuzma Márta tanárnőkkel is szoktam beszélgetni, és egy kicsit beszélgettem Tóth Enikő tanárnővel is.

Hogy tetszik az iskolánk épülete?

Igazán szép, nagyon tetszik. Az én egykori gimnáziumomról ezt nem lehet elmondani, az ugyanis régebben börtön volt: a folyosón alig voltak ablakok, ami elég ijesztő és nyomasztó hatást kölcsönzött az iskolának.

Van kedvenc országa?

Azok közül, ahol eddig jártam, Olaszország tetszett a legjobban, nagyon jól érez-

tem magam, és gyönyörű ország. Ahova pedig nagyon szeretnék eljutni, az Vietnám.

Szabadidejében mit csinál?

Most, amíg itt vagyok Magyarországon, meglátogat néha egy másik francia asszisztens, aki Budapesten dolgozik, és én is őt. Korábban nem ismertük egymást, de jól kijövünk.

Emellett nagyon szeretek olvasni, főleg fantasy-kat és fanfiction-öket, filmet és tévét is szeretek nézni, és persze moziba járni.

Ön szerint mi a legnagyobb különbség Magyarország és Franciaország között?

Szerintem az egyik nagy különbség az emberek mentalitása. A közép- és kelet-eu-

rópaiak sokkal kedvesebbek és befogadóbbak, mint az én hazámban. Van egy olyan vélekedés, hogy a franciák nem kedvesek az idegenekkel, és ebben van igazság.

Milyen nyelveken beszél?

Természetesen franciául, emellett angolul, spanyolul, a gimnáziumban pedig tanultam horvátot és a spanyol nyelv egyik ágát is, amit csak Spanyolország bizonyos részén beszélnek. Sokat megérték az olaszból is, bár nem beszélem, és most tanulgatni kezdtem a magyart is.

*Dobó Sára Borbála,
Németh-Buhin Elisa 7.a*

Szalagavató

A szalagavatás szertartása hosszú múltra tekint vissza.

Ez a ceremónia is Selmecebányáról származik, mint megannyi diákélettel kapcsolatos szokás.

Ott még Valétálásnak nevezték. A diákok tanulmányuk utolsó félévében váltak jogosulttá, hogy viseljék a szalagot, már akkor is egy szép ünnepség keretei közt kapták meg. A

rendezvény menete se különbözik olyan mértékben. Egykor szalagszenteléssel kezdődött a műsor, ami egy sötétülő teremben zajlott, és a

diákok tűzték fel maguknak a szalagokat. Ezek általában tenyérnyi nagyságú, zöldes árnyalatú, selyemből készült szalagok voltak. Kétféle valétaszalag létezett: az egyik rövid karszalag aranyrojtokkal, míg a másik monogrammal és évszámmal került a diákok vállára. A valétamenetet általában a legidősebb diák nyitotta, aki egy hosszú botra kötözött tölgyecsokrot vitt, a többiek pedig tölgylevelet helyeztek a kalapjuk karimájára. A többi diák, kiknek volt még pár lehúzendő évük, fáklyás menettel kísérték a végzősöket. Ez a menet a városkapuig tar-

tott, ahol jelképesen hátsó tájékon billentették a végzősöket, tudatván velük, hogy semmi keresnivalójuk nincs többé az intézményben. A diákok innen egyenesen a vigadóba vonultak, ahol nagyszabású bál zárta az ünnepség végét.

Iskolánkban nagyon szép hagyomány a végzősök szalaggal való köszöntése: a 12. a osztály és a 13. nyelvi osztály a nyár kö-

zepétől folyamatosan készülődött a november elejére szervezett szalagtűzőre. Az idén a megszokottól korábban kaphatták meg végző-

seink a gyönyörűségeken hímzett bársony szalagocskákat, mert az iskola tantestülete így szeretett volna nekik kedveskedni, hogy több idejük maradjon az érettségi készülésre, a tanulásra. A táncokat Kovalik Judit és Mózes Mónika tanárnők tanították be, s rajtuk kívül még néhány nagyszerű tánctanár segédkezett a pompás produkciók színpadra állításában.

Az avatás meghitt pillanatairól Dr. P. Tóth Béla nagytiszteletű úr és igazgató úr gondoskodott a négy kiváló műsorvezetővel, Virág Ádámmal, Bolda Krisztivel, Bod-

rogi Bálinttal és Kreitz Fruzsival. Az avatás ünnepi szertartása után az este a tornateremben folytatódott, ahol mindkét osztály ragyogó zenés-táncos produkcióval lepte meg szeretteit, tanárait és vendégeit. Az est fénypontja a keringők voltak. A koreográfia mellett gyönyörűséges ruhaköltemények nyugtázták le a nézők sokaságát. Végzőseink bohókás osztálytáncokkal is igyekeztek fo-

kozni a hangulatot, mindenki örömeire. Kedves színfolt volt, hogy a 13. nyelvi osztály osztályfőnöke, Hertei Krisztina tanárnő és helyettese: Szénási Zsófia tanárnő is beállt a táncolók közé. A nagyszerű este a úgy vélem mindenki számára élvezetes volt és emlékezetes marad.

Rózsa Viktória 12.a

Tudósítás az idei szalagavató divatjáról

Rendhagyó tudósítás az idei szalagavató haj- és ruhaviseletéről.

Az idei szalagavaton az én feladatom volt a lányok frizurájának és ruhájának a megfigyelése, ami nagy megtiszteltetés volt számomra. Összességében elmondható, hogy a lányok nagyon csinosak és szépek voltak, hiszen ezen a napon mindenki a legjobbat akarta kihozni magából.

HAJ

Sokan nagyon igényes frizurával jelentek meg. Ezek a hajköltemények általában becsavart, begöndörített frizurákból készültek. Míg néhány éve a konty volt a divat, addig ma már ritkábban találkozni vele. Egynéhány különlegesebb frizurát is láttam:

- Nagyon mutatós volt a saját hajból készült masni, mely alatt gyönyörűen omlott le a loknis haj.
- Volt olyan, aki a fonást választotta, apró kis fonatok végén volt látható a szép kis konty a nyak tövében.
- A kontyoknál népszerű lett az oldalra feltűzött konty, amely kissé asszimmetrikussá teszi a viselőjét, de fiatalos és divatos.
- Az utóbbi évek nagy divata a hajba tűzött virágdisz, ami alkalmivá teszi a frizurát, ezen az estén is sok lány választotta ezt a kiegészítőt.

- Természetesen a simán hagyott illetve a begöndörített, lazán leomló haj is szép volt, egyszerű, de nagyszerű megoldás.

Összességében mindenki elegánsabb és különlegesebb frizurát viselt, mint a hétköznapiakon. Ezen a délelőttön a fodrászok remek munkát végeztek, és a lányoknak is sok türelme volt a székekben ülve, bő 2 órán, amíg a számukra tökéletes haj elkészült.

RUHA

A ruhaválasztásban idén is nagy szerepet kapott a pántnélküli hófehér ruha. Örömmel láttam, hogy a lányok tisztában voltak azzal, hogy kinek mi áll jól, és eszerint választottak. Pár spaghetti pántos és „nyakba kötös” ruhát

is láttam. Volt szép strasszos, habos-babos, virágos, fodros és még sok szép más. Az abroncsok különleges formát adtak a ruhának és alkalmi megjelenést a viselőjének.

Talán nem sértődnek meg a fiúk, ha róluk nem ilyen részletesen számolok be. Az alkalomhoz illően ők is kitétek magukért. Mindannyian elegáns fekete szmokingot viseltek fehér inggel.

Ezen az estén mindenki úgy volt tökéletes, ahogy volt, abban a ruhában és azzal a hajjal, amit viselt. Biztosan emlékezetes este volt mindenki számára, hiszen ez egy egyszeri, megismételhetetlen alkalom.

Bitter Zsuzsi 10. ny

Játék

Az alábbi novellarészlet Kassai Tünde 12. nyelvi osztályos tanuló írása.

- Mars ki, és vidd a szemetet is! – utasított durván Pirosorrú. Megragadtad a bödönt, és vele együtt engem is, felemelt fejjel távoztál, de tudtam, ez csak álca. Kalapos a tanár mondata után még odasúgta, hogy: „Úgysem árt neked egy kis mozgás!”, és akkor mindenki röhögni kezdett, amíg Pirosorrú újra nem kezdett el üvöltözni, hogy a törire figyeljenek.

Igazságtalanság volt az egész, pont Kalapos, Tasli meg Csukás voltak azok, akik beledobtak a szemetesbe, aztán felraktak a tv tetejére – ezek azt hiszik, hogy bármit megtehetnek, mert te nem tudod megvédeni magadat, én meg csak egy plüssmackó vagyok. Amint átléptük a küszöböt, rögtön kiemeltél a szemét közül és magadhoz szorítottál, a fal be volt repedve a kinti ajtónál, ott megálltunk, és a körmőddel kapirgáltad a vakolatdarabkákat, amíg véres nem lett mind az öt ujjad. Alig volt erőd, hogy kidobd a szemetet, utána lekuporodtál a földre, és meghallottuk azt az undok népdalt kiszűrődni az egyik osztályból: „Ugyan, édes komámasszony, Miért kend olyan kövér asszony, Hogy tudott így meghízni?”, és te zokogni kezdted.

Apu megint késő estig dolgozott, csak reggelinél találkoztunk vele, és akkora már igazán nem számított az egész, és engem is kimostál, hogy semmi se emlékeztessen bennünket a szerencsétlenségekre.

Másnap számtechen játék óra volt, senki nem akart mellénk ülni. Kalaposék egy focis oldalt vizslattak, és arról tanakodtak, hogy milyen lesz a következő meccs, amiben a mi Kedvencünk is fog játszani. Szorosan dörzsölgetted a füleimet, végül elhatároztad magadat, és odalopóztál melléjük. Mind egyből elhallgattak, azt mondtad, neked van is egy pólód, amit a Kedvencünk írt alá, és ha szeretnék, akkor behozhatod holnapra, ők meg csak röhögtek rajtad, és azt mondták, hogy egy szavadat se hiszik el, és akkor szomorúan visszakullogtunk a helyünkre.

Az ebédnél nem volt kedved lemenni a

menzára a többiekkel, persze ezek után Csukás meg a haverjai arról kezdtek el faggatni, hogy milyen fogyókúrát csinálsz éppen. Az osztályfőnök pont akkor jött be a terembe, nem hallotta meg a rosszindulatot a szavak mögött, összezsapta a két tenyerét, bizalmasan félrehívott, aztán azt mondta: „Ez nagyon bölcs dolog, kisfiam, nagyon örülök, hogy végre szeretnél tenni valamit a változásért, tudod, mindig is akartam neked szólni, hogy valami szakemberhez kéne fordulnod segítségért, de annyival jobb, hogy magadtól kezdted bele ilyen dolgokba, annyival jobb!” – És akkor úgy éreztük, hogy az egész világ ellenünk fordult.

Másnap, amikor át akartál öltözni tesire, sehol sem találtad az új Puma cipődet. Mindketten tudtuk, ha most felszerelés hiányt írnak be nekünk, akkor összejön egy egyes, pedig nagyon igyekeztél, hogy feljavítsd a jegyedet tesiből. Leültünk a folyosón, mélyen lehajtottad a fejedet, és akkor egy jóságos hang megkérdezte, hogy: „Mi a baj?”, te pedig elmondtál neki mindent a cipős dologról, még azt is, hogy Puma volt és hogy tizenötezer. Ő csak hümmögött, aztán azt mondta, hogy menjünk be az öltözőbe, és kérdezzük meg a srácokat, hátha ők tudnak róla valamit, és mikor felnéztünk, láttuk, hogy az igazgató az.

Mindketten nagyon megijedtünk, hát még a többiek, amikor beléptünk hozzájuk, és az igazgató mindenkit megkért, hogy nézzék meg, nem rakták-e el véletlenül a cipőt. Tasli láthatólag jó alaposan átvizsgálta a holmiját, aztán tettetett lazasággal ki akart slisszolni az ajtón, de az igazgató elkapta a karját és elkérte a tesicuccát. A kicsiny helyiségben megdermedt a levegő, ahogyan Tasli remegő kezekkel átnyújtotta neki.

- Nicsak! – mondta közönyösen az igazgató, és előhúzta belőle a piros Puma cipőt, nekünk pedig annyira égett a torkunk, hogy szinte kiköpted a szavakat a szádon:

- Elnézést, de az nem az enyém... – Mindenki ránk bámult, és a döbbsent csendben tovább folytattad a mondatot: – Mert az enyém kék színű volt, ráadásul ennél több számmal nagyobb is.

- Milyen kár! – mondta az igazgató, visszaadta a cipőket, aztán tovább folytatta a vadászást. Akkora már mindenki megkönnyebbült, és szinte tolta a keze alá a tesziszákokat, mi pedig Tasli fekete szemeit bámultuk, és a száját, amint azt formálta, hogy: „Köszí!”. Rögtön az igazgató távozása után visszakaptuk a piros Puma cipőt.

Másnap reggel a srácok mellénk ültek, Csuka megosztott velünk egy duplasajtos szendvicset, Kalapos vicceket mesélt, Tasli pedig focis pletykákat ecsetelt, és akkor rájöttünk, hogy mennyire nem ismertük eddig egymást.

A napok felpörögtek, két héttel később pedig Tasli azzal állt elő, hogy az apja hozzávágot három jegyet a Nagy Focimeccsre, és muszáj elmennünk vele. Persze, nem nagyon kellett minket rábeszélni a dologra, Kalapos egyedül azon aggódott, hogy engem biztos nem fognak elengedni anyuciék. Félig viccnek szánta, de azért válaszoltam rá: „Már csak az apám él, de ő se nagyon törődik velem, nem is érdekli, mit csinálok, szóval nyert ügyünk van.”, erre Tasli is elkomolyodott és vállon veregetett: „Na, szerinted az én apám miért dobott ki ennyit pénzt a jegyekre? Csak azért, hogy legalább négy órára megszabadulhasson tőlem!”

Végre elérkezett a Nagy Nap. A Kedvencünk által aláírt pólóban viritottál, a többiek pedig, akikkel a helyünkön beszéltük meg a találkozót, megígérték, hogy hoznak arcfestéket meg dudát, meg kénytelen kelletlen egy Csukás apukát is, aki majd vigyáz ránk. Lenyűgözve bámultuk a nagy tömeget körülöttünk, akik ugyanabban a színben pompáztak, mint te. Már jó korán odaértünk az első sor 5. székéhez, és olyan büszkén foglaltunk helyet rajta, mintha mi lennénk az angol királynő. Mélyet szippantottunk a meleg levegőből, izgatottan szorongattad a mancsomat, és azt mondtad, hogy ez lesz életünk legcsodálatosabb estéje, és én elhittem neked.

Aztán hirtelen valaki torkaszakadtából üvölteni kezdett, és a következő percben előre nyomultak az emberek a hátunk mögül, az egyik belekönyökölt a hátadba, és többen úgy nekiestek a székeknek, ahol mi ültünk, hogy hallottuk a csontok vérfagyasztó ropogását, de te nem mozdultál,

nem csináltál semmit sem jó darabig, mert egyszerűen nem tudtál. Te csak a fejedet kapkodtad össze-vissza, aztán rám néztél, a pupilláid olyan óriásira nőttek, mint az a ganajtúró bogár, amit két nappal azelőtt találtunk a kertünkben, és akkor éreztem, ahogy a Nagy Félelem ráül a hasamra, és nem ereszt el többé.

Hiába pattantál fel végül, nem volt hova elmenekülni, a hömpölygő embertömeg elérte minket, valaki rám öntötte a kezében szorongatott forró kávéját, attól végre felocsúdtam, akartam szólni neked, hogy vigyázz magadra, hogy mássz le, vagy ugorj le a smaragdzöld fűre, ami alattunk terült el, de már elsodortak minket egymástól... Hallottam, ahogy kiabálni kezdesz, Aput hívtad, de hiába, aztán az osztálytársaid nevét üvöltötted hisztérikusan, Kalapos, Csuka, Tasli, de a hangod egyre inkább elgyengült, emiatt az egész olyannak hatott, mintha csak búcsúznál tőlük, és én hiába akartalak biztatni, hogy ne add fel, mert akkora már mindenki feladta. Lezuhantam a földre, még láttam a válladat, a jobbat, ami alatt a Kedvencünk aláírása díszelgett a pólódon, tehetetlenül rángattad, de nem eresztett el azt a rideg vaskerítés. Engem lerúgtak a mélybe, és zuhanás közben hallanom kellett mindent, és látnom ezernyi vaku fényét, üvölteni akartam, hogy „Mi a fenét fényképeztek, inkább menjetek oda és segítsetek, ti idióták!”, és akkor elkezdett esni az eső, szép komótosan, de egyre alaposabban, éreztem, ahogy átáztatja az egész testemet, és nagy gondosan bevizez mindent.

Mintha csak azért jött volna, hogy felhigítsa a tömény fájdalommal és kétségbeeséssel. Vagy talán csak el akarta maszatolni az egymásba gabalyodott, megmerevedett testek látványát.

A temetéseden mindenki ott volt, akit csak ismertünk, a nagyszüleink, Apu, Kalapos, Csuka, Tasli, az összes osztálytársunk és tanárunk, még a sulistársaink közül is rengetegen, egy csomó virágot hoztak neked, orchideákat, liliomokat és nárciszokat, engem ráültettek a virághalom tetejére, és mindenki simogatott meg ölelgetett. Azt hiszem, azt képzelték, hogy én vagyok Te.

Kassai Tünde 12. ny

Rövid hírek

Megint volt EGIF.....

Novemberben ismételten megrendezésre került iskolánkban az EGIF. Ez azért is fontos esemény, mert a végzősök, és a 11. évfolyamon tanulók az öregdiákoktól hallhatnak arról, hogy milyen is az egyetemi élet, hogyan kell okosan egyetemet és főiskolát választani, milyen szakmákkal lehet elhelyezkedni a felnőtt életben. Számos olyan kérdésre kaphattak választ végzőseink, amelyek a továbbtanulásban segíthetik őket. A rendezvény szervezői voltak Kuzma Márta tanárnő és Tóth Enikő tanárnő. Végzőseink pályaalalmassági beszélgetéseken és tesztek kitöltésén vehettek részt, és persze nem utolsó sorban ismét üdvözölhették a közelmúltban elballagott korábbi iskola-társakat.

Bazsó Borka 11.ny

125 éve született Áprily Lajos...

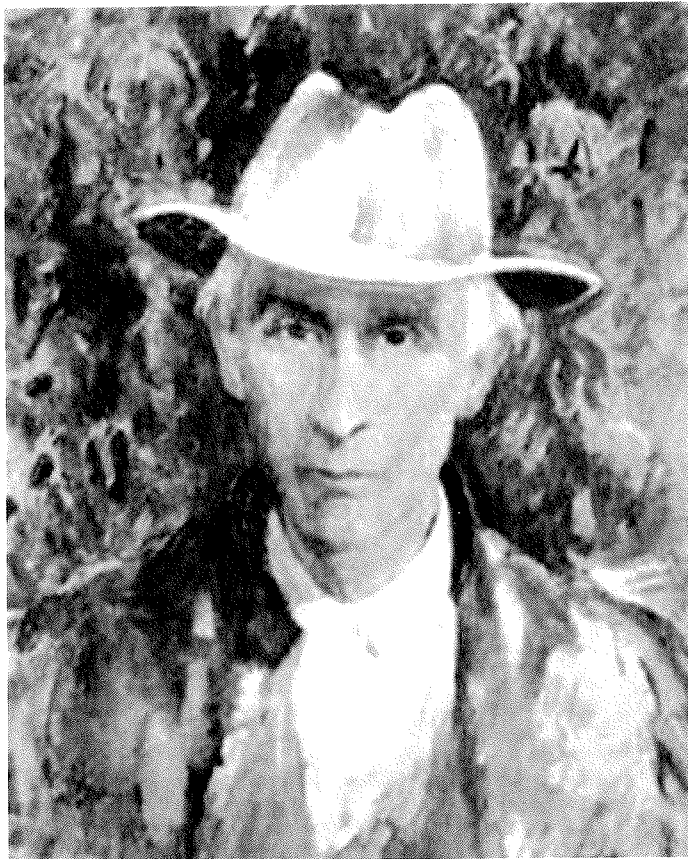
*„Angyal zenéje, gyertyafény -
kincses kezem hogy lett szegény?”*

*Nem adhattam ma semmi mást,
csak jó meleg simogatást.”*

Kis Székely Zoltán tanár úr szervezésében november 15-én ismét megrendeztük szokásos Áprily estünket. A nem mindennapi irodalmi est résztvevői őszi gyümölcsökkel, Áprily verseivel, írásaival emlékeztek meg a költő születésének 125 évfordulójáról. Iskolán 9. évfolyamos népdalénekesei mellett néhány öregdiák, a 10. nyelvi osztály, a humán szakos tanárok nagy része, és egy idős úr vett részt, akinek az édesapja a híres költő egy ritkaságnak számító portréját nemcsak megfestette, hanem családi ereklyeként örzi. A mostani találkozóra a festményt magával hozta, hogy mi is gyönyörködhessünk benn. A résztvevők mindegyike a kellemes irodalmi élményt egy bögre tea mellett élvezhette végig.

„Mi a titka az Áprily-versek varázsának?

Hiszen aligha van versolvasó ember, akit el ne bűvölne ez a költészet, ez a formatö-

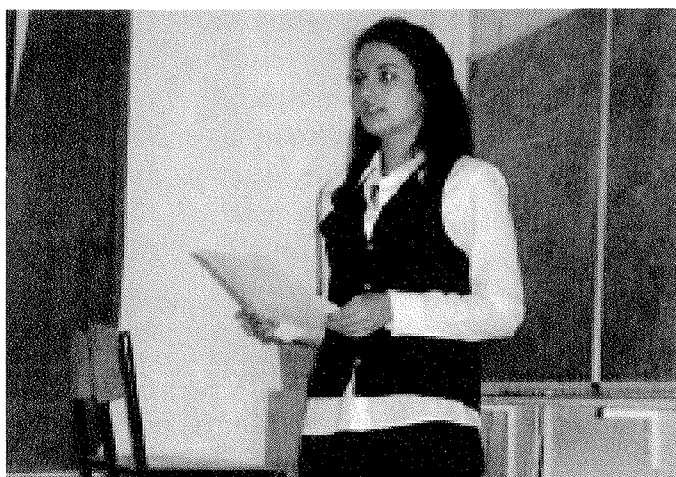

kély, amellyel egy tiszta lelkű, szerényen, sőt szemérmesen nagy műveltségű, egyértelmű világossággal gondolkodó és érző művészember kifejezi magát. Talán éppen a tisztaság az, ami elsősorban megragadja a lelket: tisztaság a lélekben, tisztaság a mondatokban, verssorokban, ritmusban, rímekben és életigényekben. Ebben a szinte testi élvezettel mondható költészetben nincs olyan érzés, amelyet bármelyik egészséges ösztönvilágú, lényegével tisztességes ember ne érezhetne; nincs olyan gondolat, amelyet egy valamelyest művelt európai ember ne gondolhatna; nincs benne se eszmei, se formai újdonság — és mégis a szenzáció élményét adja az olvasónak, és nagy hatások keltésének lehetőségét a versmondónak. Áprily költészetéről minden igazán ember-séges, művelt és emelkedett lelkű, de soha verset nem író ember úgy érezheti, hogy ő is megírhatná, ha olyan nagyon jól tudna verset írni, mint Áprily.

De az Áprily-varázsnak talán mindezen túl vagy mindezek mögött az a fő titka, hogy kifejezi egy olyan ingathatatlan becsületű férfi lelkét, aki harmonikusan akar élni egy diszharmóniákkal teljes világban, rendítke-

tetlenül emberséges az embertelenségek közepette, nem akar többet tenni, mint amit megtehet, de azt hibátlan lelkiismeretességgel teszi is, és a történelem rémületességei vagy kisebb, de mégis bántó kellemetlenségei közt őrizni tudja meghitt kapcsolatát a természettel és a szelíd érzelmeket adó családi magánélettel. Áprily nem közéleti költő, de az értelmes közéletnek nélkülözhetetlen szüksége van az ilyen magánemberekre; pontosabban: egy ilyen emberséges magánélet fontos közügy.”

<http://www.literatura.hu/irok/xxszazad/eulira/aprily.htm>

Tentamen

Vállalkozó szellemű diákjaink az idén is kipróbálták magukat az intézmény nevezetes tudományos versenyén. Az idei tanévben a humán szekció indulói voltak a legnépesebben számban, de öröndetes volt, hogy akadtak olyanok is, akik a természettudományokat vagy a nyelveket részesítették előnybe. A művészeti kategória indulói kellemes alkotásokkal lepték meg a zsűri tagjait. A gálát 2012. november 16-án pénteken tartottuk a gimnázium Bolyaiak termében.

Díjazott tanulóink: Molnár Miléna 10. nyelvi, Prepuk Andrea 11. a arany minősítés - biológia tantárgyból

Kiss Teodóra 12. a ezüst, Albert Levente 10. nyelvi és Facskó Eszter 9. a bronz minősítés - történelem tantárgyból

Kálmán Péter 10. nyelvi bronz minősítés - angol tantárgyból

Takács Marianna 12. nyelvi bronz minősítés - rajz tantárgyból.

Külön díjat kaptak: Charnowska Janka 11. nyelvi, Sípos Dorottya 10. nyelvi osztályos tanulók.

Sudoku

Bazsó Borka 11.ny

			2	7	9			
5								7
	4			3			2	
4				5				8
	6	8				3	5	
7				6				9
	5			4			9	
3								2
			8	1	5			

Impresszum:

főszerkesztő: Dr. Török Márta, **diákfőszerkesztő:** Szalai Katalin 13. ny, **olvasó-főszerkesztő:** Kun Csabáné Kovalik Judit, **olvasószerkesztő:** Poros Júlia, **felelős kiadó:** Földi János igazgató **fotó:** Ferenczi Alpár,

Szondy Dalma 10.ny, **aktuális számunk szerzői:** Dobó Sára Borbála 7.a, Németh-Buhin Elisa 7.a, Kassai Tünde 12.ny, Bitter Zsuzsi 10. ny, Rózsa Viktória 12.a, **tördelés-technika:** Köpeczi-Bócz Balázs 12.a, Tóth Ádám 12.a